

Göbeklitepe ve Sırlar Diyarı

Şebnem Pişkin

CARPE
DIEM

Gizli dünyalar Geçidi
Göbeklitepe ve Sırlar Diyarı

Yazar: Şebnem Pişkin
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Elif Sude Zümret
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Macera Kurgu / Gizem-Fantastik
1. Baskı, İstanbul, Eylül 2021
Yayıncılık Sertifika No: 45585

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8 /A
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 49687

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

anı yakala!

**CARPE
DIEM**

Şebnem Pişkin

1978 yılında Sarıkamış'ta doğdu. Ortaokulu Erenköy Kız Lisesi'nde, liseyi İstek Vakfı Acıbadem Lisesi ve Kadıköy Kız Lisesi'nde okudu.

Lisans eğitimini Marmara Üniversitesi İşletme Bölümü'nde tamamladı.

Bir süre iş dünyasında otomotiv, bilişim ve turizm sektörlerinde satış ve pazarlama alanında çalıştıktan sonra 2006 yılında ilk kitabı yayınlandı. Bu kitabıyla Türkiye'nin en iyi on kişisel gelişim yazarından biri seçildi.

Yazılarında ve kitaplarında kendi tarihimizden karakterler ve efsaneler ile tasavvuf öğretisi ve fantastik kurguyu birleştiren yazar, çocuk edebiyatına da çok sayıda eser verdi.

Edebiyat dergilerinde yazılar yazdı. Deniz küreği sporuyla ilgileniyor ve Bodrum'da yaşıyor.

RÜYAMDAKİ SİMYACI

Rüyalar... Kimine göre bilinçaltının yansıması, kimine göre Ruh'tan gelen ilham kaynağı, kimine göreyse kelime olarak 'görmek' kökünden geldiği halde gözsüz görülen, gerçekliğin bambaşka bir boyutu... Cici anneme sorsanız rüyaların ruhun penceresi olduğunu söyler, daha gerçekçi olan annem ise durumu "Üstün açık kalmıştır" olarak özetler.

Sizi bilmem ama ben çok sık rüya görürüm ve genellikle şayet hatırlamak istersem hatırlarım, unutmayı seçersem de tamamen unuturum. Oysa geçen gece gördüğüm rüyayı unutmak istediğim halde unutamadım. Bu ilk kez oluyordu.

Rüyamda çok yüksek bir yerden aşağıya doğru düştüğümü gördüm. Düştüm, düştüm, düştüm. En sonunda yere hızlıca çarptım, fakat hiç acı hissetmedim. Zaten rüyalarda insan genellikle acı hissetmez. Garip bir şekilde bedenim yoktu, âdeta şeffaf bir tülü andıran bir görüntüm vardı. Sonra yanıma melek yüzlü bir çocuk geldi. Elinde bir anahtar tutuyordu. “Kapıların ardındaki sırları öğrenmeye çalış, anahtar hangi kapıya uyarsa o kapı senin geleceğindir” dedi ve bana elindeki anahtarı uzattı.

Belki de melek yüzlü değildi de çocuğun kendisi bir melekti, bilmiyorum. Melekleri rüyada görmek mümkün mü? Çocuğun bana uzattığı minik beyaz elini sıkıca tuttum. Birlikte yedi renkli bir ışık tünelinin içine girdik. Işık tünelinin içinde yürüyorduk da âdeta yüzüyor gibiydik. Tünel sürekli olarak renk değiştiriyordu.

“Kendini dünyaya ait hissetmediğini biliyorum, ama madem ki kendini oraya ait hissetmiyordun o halde uzaklara gitmeliydin” dedi çocuk.

“İyi de nereye gidebilirdim? Dünya’nın dışında başka bir gezegende yaşama şansım yok ki” diye cevap verdim.

“İnsan bu yüzden zaten rüya görür ya” dedi çocuk. “Bazı şeyleri rüyalarda yaşarsın ve orada öğrenirsin, ama sonra uyandığında unutursun. Ya da unuttuğunu sanırsın ama kalp asla unutmaz!”

Çocuk, tuhaf şeylerden bahsediyordu.

Ona “Sen kimsin?” diye sordum.

“Adım Simya” dedi. “Neden adımın Simya olduğunu, biliyor musun?”

“Simyacı mısın?” diye sordum.

“Öyle de söyleyebiliriz. Peki, simyacı nedir, bilir misin?” dedi.

“Olmayan bir şeyi oldurtan kişi mi?” diye bir tahminde bulundum.

“Simyacı, olmayan bir şeyi var edemez” diye karşılık verdi. “Simyacının asıl işi, var olanın özünü bulup ortaya çıkarmaktır. Nasıl ki demiri bakıra, bakırı kurşuna, kurşunu kalaya, kalayı cıvaya, cıvayı gümüşe ve nihayet gümüşü altına çeviriyorsa, işte böyle maddeyi saflaştırdığı gibi içine dönerek kendini de saflaştırır, yani içindeki öze ulaşır. Yani simyacının asıl işi, içindeki felsefe taşına ulaşmaktır.”

“Felsefe taşı mı? Daha geçen gün okuduğum kitapta bundan bahsedildiğini hatırlıyorum. Hani dokunduğu maddeyi altına çeviren ve ölümsüzlüğün sırrını taşıyan taştan mı bahsediyorsun?” diye sordum.

“İşte, insanların en büyük yanılgısı bu! Felsefe taşının elle tutulur, gözle görülür bir taş olduğunu sanıyor, yüzyıllardır her yerde bu sarı taşı arıyorlar. Oysa felsefe taşı her insanda vardır. Bizzat insanın içinde, yani gönlünde gizlidir. Felsefe taşı arayışı,

insanın kendi benliği içinde yol alışı ve kendini tanımasıdır. Mecaz bir anlatımdır yani. Önce Felsefe taşının üzerindeki pürüzler yontulmalıdır. Yani insan, kendini sağlam bir bilinç ve karakter yapısı üzerine yeniden inşa etmelidir. Özündeki iyilikleri ortaya çıkarmalı, bencillikten uzaklaşmalıdır. Kendi kendini bilmeli, vicdanını yargılamalı, içindeki ejdere galip gelmelidir. İşte, insan böylece sonsuzluğa sahip olabilir” diye açıkladı.

“Demek metallerin altına dönüşmesi sadece bir sembolmüş, öyle mi?” diye sordum.

“Altın ölümsüzlüktür. Metallerin en safı altındır. Tüm madenler er geç altına dönüşecektir. Ve evet, altın sadece bir sembol. Saflığın sembolü” dedi.

Konuşurken içinden geçtiğimiz ışık tünelinin sonuna gelmiştik ve önümüzde devasa bir kapı belirdi. Yüksekliği ve genişliği yerden göğe kadar desem, abartmış olmam sanırım.

Simya, bana dönerek “Üzgünüm” dedi. “Buradan sonrasını yalnız gitmek zorundasın. Bu diyar öyle bir yerdir ki bir çocuğun kalbine sahip olmayan hiç kimse burada yolunu bulamaz. Düşüncelerinden önyargılar ile sınırları kaldırmayı başarabilirsen ve kalbini sevgiye açarsan yolun sonuna kadar gidebilirsin.”

“Peki, ama burası neresi?” diye sordum.

“Göbeklitepe kazı alanının altındaki Sırlar Diyarı” diye cevap verdi.

“Peki, burada ne yapacağım?” diye sordum. bu kez.

“Kapıların ardındaki gizemi bulup sırları çözeceksin. Kelebek etkisi diye bir şey duymadın mı sen? Sırları bir kişi çözerse, aynı anda bin kişi çözer... Sen o bin kişi için seçilmiş bir kişisin. Bu arada cici annene selam söyle ve bu rüyandan ona bahsetmeyi sakın unutma!” dedi.

Simya bunları söyledikten sonra karşımda devasa bir kapı açıldı.

Ardından kendimi dümdüz bir vadinin ortasında yapayalnız buluverdim. Ve sonra kan ter içinde uyandım...

Tuhaf bir şekilde uyandığımda rüyamı tüm detaylarıyla hatırlıyordum. Sanki rüya görmemiş, âdeta bir film izlemiştim.

Uyanır uyanmaz yan odada yatan cici annemin yanına koştum. Sabaha karşı fecir vakti sıralarıydı. O saatlerde cici annemin her zaman uyanık olduğunu bilirdim. Bu yüzden onu uyandırmak konusunda bir endişem yoktu.

Odasının kapısını tıklattığım anda gelenin ben olduğumu bildi. “Gel Bora oğlum, ne oldu? Rüya mı gördün yoksa?” diye sordu.

Elimi bir süre kalbimin üstüne koyarak sakinleşmeye çalıştıktan sonra ona rüyamı tüm detaylarıyla anlattım.

Cici annem ben rüyamı anlatırken başını havaya kaldırıyor ve sanki duymak istediği özel bir şey varmış da onu söylememi bekliyormuş gibi “Sonra? Ya sonra?” diye sözlerimi çabuklaştırmaya çalışıyordu. Rüyamı anlatmayı bitirdiğimde başını salladı ve “Demek ki artık vakti geldi” dedi.

“Neyin vakti geldi cici annem?” diye sordum.

“Bana Göbeklitepe’nin haritasını bulup getirebilir misin?” dedi.

“Bundan kolay ne var” dedim. “İnternette araştırır, yarın sana getiririm.”

Cici annem yatağına geri uzanırken “Hadi şimdi sen de odana geri dön ve uyumaya devam et oğlum. Yarın ola, hayır ola” dedi ve yorganı üstüne çekti. Ben de odama geri döndüm.

BEN KİMİM?

Dışarıda yepyeni bir gün aydınlanıyordu. Aylardan bahardı ve âdeta divan edebiyatını andıran bir güzellik, doğada kendini göstermeye başlamıştı. Yatak odama dolan gün ışığına rağmen göz kapaklarımı açmakta zorlanıyordum. Uykuyla uyanıklık arasında bir yerlerdeydim.

“Hadi gözlerini aç” diyen bir ses vardı beynimin içinde. “Açmak istemiyorum çünkü nerede uyanacağımı bilmiyorum ve korkuyorum!” diyordum kendi kendime.

Her iki ses de aslında bana aitti. Yani bilincime... İç ses dedikleri bu olsa gerekti. Göz kapaklarımı kıpırdattım önce ve sonra parmaklarımı oynattım.

Galiba uyanmak üzereydim. Ve nihayet gözlerimi araladığımda parlak bir ışık huzmesi gördüm karşımda. Görüntü gitgide netleşti ve ışık huzmesi kaybolurken yerini odadaki eşyaların olağan görüntülerine bıraktı.

Yatağımın ayak ucunda açık mavi renkte bir koltuk ve hemen yanında eski bir elbise dolabı vardı. Odanın diğer köşesinde ise üzerine kitaplar yığılmış dağınık bir kitaplık duruyordu. Kitaplıkta gözüme ilk bakışta çarpan bir kitap vardı; Göbeklitepe ve Sırlar Diyarı. Tavan yer yer küf lekeleriyle sararmıştı. Başımın üstündeki küçük pencereden odaya gün ışığı doluyordu.

Gözlerimi açtıktan sonra bir süre yattığım yerden etrafımı izledim. Bilincim âdeta boş bir sayfayı andırıyordu. Burası neresiydi, ben kimdim ve hangi zamanda yaşıyordum? Hiçbir şey hatırlamıyordum.

Yatağımdan yavaşça doğruldum ve dirseklerimden güç alarak sırtımı yastığa dayadım. Bilincim yavaş yavaş yerine geliyordu.

“Ben Bora, burası da benim odam. Endişelenecek hiçbir şey yok, her şey yolunda. Kısa bir süreliğine tüm bunları neden hatırlayamadığımı ben de bilmiyorum. Ama bu sıklıkla oluyor, bilhassa uykudan uyandığımda... Neyse, şimdi hafızam yerli yerine geldiğine göre artık yataktan kalksam iyi olacak” diye söylendim kendi kendime.

Aceleyle ayaklarımı yataktan sarkıttım ve pencereye koştum. Odamın manzarası alabildiğine yeşil bir düzlüğe bakıyordu. Pencereyi hafifçe araladım ve odama temiz bahar havasının dolmasına izin verdim.

Burası Şanlıurfa il merkezinin kuzeydoğusunda bulunan Örencik Köyü. On üç yaşıma yeni bastım ve dünyaya gözlerimi açtığım bu evde aile büyüklerimle birlikte yaşıyorum. Kalabalık bir ailem var ve sadece kadınlardan oluşuyor. Babamı küçükken kaybetmişim, annem, anneannem ve cici annem olmak üzere üç kuşaktan büyüklerimle birlikteyim. Bir de küçük kız kardeşim var, sekiz yaşındaki Melissa. Yani ben evin tek erkeğiyim.

Pencereden başımı uzatıp temiz havayı ciğerlerime iyice doldurduktan sonra yatağımın karşısında duran dağınık çalışma masama hızlıca göz attım. Birkaç gecedir bilgisayar başında sabahlıyorum. Simyacı rüyasını görmemin üstünden birkaç gün geçti. Dün gece yine sabaha kadar bilgisayar başında vakit geçirdim. Ama aylakça değil, inanın bana. Çok önemli bir araştırma yapıyorum ve bu yüzden bilgisayar başında saatlerimi geçirmem çok normal. Cici anneme Göbeklitepe kazısının haritasını bulmanın kolay bir iş olduğunu söylemişim, ama fena halde yanılmışım. Bu hiç de kolay bir iş değilmiş.

Uyku moduna geçen bilgisayarımın güç düğmesine hafifçe dokunup onu uyandırdıktan sonra ekrana gelen bilgi kutucuğunu okudum. Bağlantı inanılmaz yavaştı. Şimdiye dek bu dosyanın yüklenmesi çoktan bitmiş olmalıydı. Oysa daha yüzde elliye bile gelmemişti.

Odamdan çıktığımda bir süre koridorda durup mutfaktan gelen seslere kulak kesildim. Evin hanımları kahvaltıyı çoktan bitirmişler ve kahveye geçmişlerdi. Saatime baktım. “Oh amma da uyumuşum! Saat on bir buçuk olmuş!” dedim kendi kendime.

Elimi yüzümü yıkayıp üstümü değiştirdikten sonra mutfağa, hanımların yanına indim. “Günaydın anne, günaydın anneanne!” dedikten sonra cici annemin yanına koşarak “Günaydın cici annem benim! Nasılsın?” diye sordum.

Cici anneme çok düşkündüm, onunla aramızda farklı bir bağ vardı sanki. Annemi ve anneannemi de çok seviyordum tabii ki ama anneannemin anesi olan cici annemin yeri çok başkaydı.

Cici annem okyanus derinliğini andıran parlak mavi gözleriyle bana baktı ve “Dediğimi yaptın mı bakalım?” diye sordu.

“İnternet bağlantısı acayip yavaş cici annem” diye açıkladım. “Söylediğin dosyayı indirmesi biraz zaman alacak. Ama akşama çıktısını alıp sana getireceğim, söz!” dedim.

Annem ve anneannem bizim ne hakkında konuştuğumuzu bilmiyorlardı ve zaten ilgilenmiyorlardı. Onlar bugün semt pazarına indiklerinde alınacak öteberinin listesini yapmakla meşgullerdi.

Cici annem çok yaşlıydı, gerçekten yaşlı! Bu yüzden tekerlekli sandalye kullanıyordu. Ama ondaki bellek kimsede yoktu, buna her iddiasına varım! Bana yıllar öncesine dair öyle şeyler anlatıyordu ki bunların hangisi efsane, hangisi gerçekten yaşanmış, ayırt etmekte zorlanıyordum.

Yaşadığımız yer binlerce yıllık bir geçmişe sahip. ‘Göbeklitepe’ olarak bilinen bu yer tarihte bilinen en eski ve en büyük ibadet merkezi. Oysa çok yakın bir geçmişe kadar kimsenin bundan haberi bile yoktu.

Cici annemin anlattığına göre günlerden bir gün tarlasını süren Mahmut Amca’nın tarlada bulduğu oymalı taşı müzeye götürmesi üzerine eserin sıradan bir arkeolojik bulgu olmadığı ortaya çıkmış ve bölgede derinlemesine bir çalışma başlatılmış. Ve sonrası malum.

Bu keşiften sonra onlarca akademisyen, araştırmacı, arkeolog, bilim adamı ve tarihçi bölgemize akın etmeye başladı ve şimdilerde ise burası kültür turizminin en gözde mekânlarından birisi...

“Pazara bizimle birlikte gelecek misin oğlum?” diye sordu annem.

“Yok anne ya, ben arkadaşlarla buluşacağım onlara söz verdim. Sonra da kütüphaneye uğrayıp bir iki araştırma yapacağım. Eve dönüşüm akşamı bulur” diye cevap verdim.

Annem tek kaşını havalandırarak şüpheli gözlerle yüzüme baktı. “Bilim adamı kesildin başımıza, Allah hayır etsin!” dedi.

Cici annemin mavi gözlerinde destek aradım kendime. O cam gibi gözleriyle bana bakıp gülümsedi ve belli belirsiz göz kırptı. Cici annemin hayalet beyazı yanaklarından öptükten sonra evden aceleyle çıktım. Arkamdan annemin seslendiğini duydum: “Tekinsiz yerlerde dolaşıp da tepemin tasını attırma Bora, duydun mu beni?!!”

“Duydum, duydum!” dedim ve evden uzaklaştım.